

DE TUSCADERO'S

‘Luister, Franka.’ Aad keek me bezorgd aan. ‘Ik heb er net tijdens de redactiebespreking niets over gezegd omdat ik het je privé wil vragen, maar weet je zeker dat je dit echt wilt doen?’

‘Natuurlijk!’ Ik minderde vaart om mijn looptempo aan te passen aan zijn stroeve tred. ‘Dit wordt de opvallendste undercoverreportage die 24/7 in maanden heeft gepubliceerd.’

‘Dat klopt, en ik weet ook hoe lang je er al mee bezig bent. Als redactiechef ben ik uiteraard razend enthousiast over dit project. Maar mijn persoonlijke gevoel... De geschifte acties van Corrie en dan die ontgroening waar je het over hebt.’ Aad wreef door zijn grijze krullen. ‘Ik weet het niet. Het kan gevaarlijk worden, besef dat goed.’

Grinnikend mepte ik hem op zijn schouder. ‘Als je niet uitkijkt word je nog soft op je oude dag. Die reportage over organensmokkel van vorig jaar was gevaarlijker, hoor. En wat te denken van onze Jim, die midden in de Gazastrook zit? En...’

‘Oké, oké,’ mompelde hij. ‘Als je maar uitkijkt vanavond.’

Ik stelde mijn baas gerust en samen liepen we de vergaderkamer uit, waar de redactie elke ochtend de koppen bij elkaar stak. Aad hoefde zich geen zorgen te maken: ik wist wat ik deed. En om een verhaal te krijgen dat *all the way* ging, moest je als undercoverjournalist soms nu eenmaal *zélf* ook *all the way* gaan.

‘Een ontgroening.’ Cassandra, die behalve mijn beste vriendin tevens mijn schoonzus was en die afgezien van mijn collega's en mijn broer Finn de enige was die van dit undercoverproject afwist, fronste haar wenkbrauwen. Zoals elke donderdag aten we samen pizza in ons favoriete Italiaanse restaurant. Ze dempte haar stem zodat de mensen aan het tafeltje naast ons niet konden meeluisteren. ‘Wat moet ik me daarbij voorstellen?’

‘Dat ze me bij de Tuscadero's eindelijk serieus genoeg nemen om me, nadat ik al maanden als een sloofje hun stomme karweitjes opknop, binnenkort volledig te laten toetreden tot hun club.’

Cassandra nam een slok van haar wijn. ‘Ik heb weleens gehoord dat die motorbendes aardig ver gaan voordat ze iemand toestaan volwaardig lid te worden. Doe je wel voorzichtig?’

‘Je lijkt Aad wel,’ lachte ik. Cassandra kende mijn chef van de keren dat ze me bij 24/7 had bezocht. Ik sneed de laatste punt pizza aan en keek op mijn horloge. ‘Nog een

halfuur, ik moet me om acht uur melden.'

'Sms me zodra je weer thuis bent,' drukte Cass me op het hart. 'Hoe laat het ook wordt.'

Ondanks mijn eerdere bravoure klopte mijn hart in mijn keel toen ik om even voor achten mijn trouwe Harley voor de deur van het clubhuis parkeerde, een voormalig garage dat zich langs een industrieweg tussen Rotterdam en Barendrecht bevond. Ik belde aan: drie keer kort en twee keer lang, zoals me was geleerd en wachtte tot een van de leden opendeed.

De club bestond uit twaalf pittige vrouwen, van wie de jongste negentien en de oudste vierenvijftig was. De Tuscadero's stonden onder leiding van Janita: een strakke blonde veertiger met even grote spierballen als tattoos. Ze had een eigen fitnesscentrum, genaamd Bodymass in Rotterdam Zuid, en het was mijn broer Finn – die daar als zweminstructeur werkte – die me over haar verteld had. Hij had haar horen praten over de motorclub en meteen aan mij gedacht. Hij wist dat ik als journalist altijd op zoek was naar interessante *inside stories*.

Uiteraard wist Janita niet dat ik Finns zus was. En van mijn werkzaamheden bij 24/7 had ze al helemaal geen idee. Geen moment hadden de Tuscadero's getwijfeld aan mijn zogenaamde achtergrond van administratief medewerkster. In hun ogen was ik een typemiep die het saaie bestaan van een negen-tot-vijf-baan wilde compenseren door zich aan te sluiten bij een ruige motorclub.

In het begin van mijn carrière had ik nog weleens de druk gevoeld om mijn dekmantel, waarvan de zakken na verloop van tijd zwaar werden van schuldgevoel, aan de wilgen te hangen en op te biechten wie ik werkelijk was. Inmiddels was ik ervaren genoeg om te beseffen dat het zonde was om een project in gevaar te brengen alleen maar vanwege mijn geweten.

Ja, ik hield de Tuscadero's voor de gek, maar hoe erg was dat nou helemaal? Alsof Janita en haar vriendinnen zelf zo heilig waren. In de afgelopen maanden, waarin ik was opgeklommen van *hang around* naar *prospect*, had ik gezien dat ze niet terugschrokken voor geweld. Afgelopen zondag nog had Janita haar mes in de banden van een Landrover gestoken omdat de bestuurder het gewaagd had haar af te snijden op de snelweg. En dat was nog niets. De Tuscadero's waren de afgelopen jaren regelmatig in het nieuws geweest, bijvoorbeeld toen een van de leden een overspelige echtgenoot bleek te hebben. De minnares in kwestie had prompt een 'cadeau' op haar deurmat gevonden: een envelop met daarin een afgesneden

penis. Het incident werd voorpaginanieuws en alle kranten speculeerden over betrokkenheid van de Tuscadero's, maar Corrie's ontmande ex deed geen aangifte.

Mijn vingers jeukten om nogmaals op de bel te drukken, ik wist dat ze me expres lieten wachten. Het hoorde er allemaal bij en ik was gewend geraakt aan hun voortdurende pogingen om mij op mijn plaats te zetten. Ook wist ik dat wat me vanavond te wachten stond erger zou zijn dan alles van de afgelopen twee maanden bij elkaar. Van de Tuscadero's werd je echt niet zomaar eventjes lid. Daar moest je wat voor over hebben.

Twee keer per week kwamen ze bij elkaar: donderdagavond was clubavond en in het weekend werden er ritten gemaakt. Afgelopen zondag had Janita me na afloop van de rit apart genomen. 'We hebben het er onderling over gehad en de tijd is gekomen om je *full member* te maken. Aanstaande donderdag is de ontgroening.'

Aan mijn verheugde reactie was niets geacteerd. Want eindelijk zou het moment komen waar ik al zolang naartoe werkte, de scenes die het hoogtepunt zouden vormen van mijn reportage. Ik zou een boekje opendoen over wat er écht gebeurde achter de gesloten deuren van de Tuscadero's en uitvinden of het er bij ontgroeningen van vrouwelijke motorclubs net zo gruwelijk aan toeging als bij die van hun mannelijke collega's. Stroomstoten, stokslagen, je moest als prospect bereid zijn alles te overwinnen om te laten zien dat je er echt bij wilde horen.

Eindelijk ging de deur open. Dora's ogen twinkelden toen ze me zag. Ze nam een slok uit het blikje bier in haar handen, liet een luide boer en vroeg: 'Ben je er klaar voor?'

'Al maanden.'

Ik liep achter haar aan naar binnen. Janita zat aan het hoofd van de grote houten tafel. Haar felrood gestifte lippen krulden op in een brede grijns toen ze me zag. Ze drukte haar sigaret uit, sprong op en kwam met grote stappen naar me toe. Haar zware motorlaarzen dreunden op de stenen plavuizen.

'*Let's go.*'

Aan tafel steeg gelach op.

'Ben je klaar voor je romantische nacht?' vroeg Gerda.

Nog meer gelach.

Behalve Dora, Janita en Nel, de oprichtsters van de Tuscadero's, hadden alle leden het ontgroeningsproces moeten doorstaan en Janita had me over sommige ontgroeningen verteld. Gerda had tijdens spitsuur spiernaakt met de metro van Slinge naar het Centraal Station moeten reizen. Bernadet had een grote kan met de urine – en wat menstruatiebloed – van alle members moeten opdrinken. En Marian was op een stoel vastgebonden waarna Dora met een

elektrisch epileerapparaat haar hele hoofd had kaalgeplukt. Zonder blikken of blozen had ik de verhalen aangehoord en had ik mentale notities gemaakt voor mijn artikel, wetende dat deze details de opbouw zouden vormen naar mijn eigen ontgroening. En nu was het zover.

‘Maar daarna?’ had Cass me eerder op de avond gevraagd. ‘Als het achter de rug is? Ga je ze dan eerlijk vertellen wie je bent?’

‘Nee. Als ik het opbiecht dan breng ik de publicatie van het stuk in gevaar, want dat gaan ze nooit goedvinden.’

Overmorgen zou de weekendeditie van 24/7 verschijnen met daarin mijn stuk. Misschien zou ik daarna Janita bellen om...

‘Hey!’ Janita gaf me een duw tegen mijn schouder. ‘Ik praat tegen je.’

‘Ze zit natuurlijk met haar gedachten bij Bolle Willem,’ gniffelde een van de andere leden. ‘Hij ligt te wachten!’

Janita trok me mee naar de voordeur. ‘Kom, we gaan.’

‘Waarom zo’n haast?’ vroeg Corrie. ‘Bolle Willem heeft alle tijd.’

Een schaterend gejoel brak los.

We zaten in Janita’s Jeep. Janita reed, Dora zat naast haar, en ik zat op de achterbank. De overige leden waren in het clubhuis achtergebleven. Ik wist dat het geen zin had om te vragen waar we heen gingen. We waren op weg naar iemand die Bolle Willem genoemd werd, dat was alles wat ik wist. Wat hij met mijn ontgroening te maken had zou ik straks vanzelf ontdekken.

Voorin mompelde Dora iets wat ik niet verstond en ik keek naar buiten, waar de straatverlichting was aangesprongen.

‘Ja, alles ligt achterin,’ antwoordde Janita, en ze voegde eraan toe: ‘Ik heb het allemaal in één zak gestopt.’

‘Mooi. Hopelijk hebben we het snel voor elkaar.’

Janita griste met haar vrije hand iets donkers onder haar stoel vandaan en wierp het over haar schouder naar achteren. ‘Hier. Trek dit maar vast aan.’

Het was donker en zacht en toen ik het voorwerp voor me hield zag ik dat het een trui was. Hij leek op de zwarte oversized capuchontruien die Dora en Janita ook allebei aanhadden, in plaats van de gebruikelijke leren bikervestjes met TUSCADERO achterop, en zwijgend trok ik mijn eigen exemplaar aan. De te lange mouwen sloeg ik om.

Janita stopte de auto. We stonden geparkeerd in een woonwijk met aan weerszijden lage flats. Een regelmatige rij lantaarnpalen zorgde voor een gele gloed.

‘Dus dit is waar Bolle Willem woont,’ constateerde ik hardop, uit het raampje kijkend. Dora lachte.

Janita stapte uit en opende het achterportier. ‘Hier,’ zei ze, en wierp wederom een donkere lap textiel in mijn schoot. ‘Omdoen.’

Het was een blinddoek. Zwijgend schoof ik de donkere band voor mijn ogen en in volledige duisternis gehuld, drukte ik achter op mijn hoofd gehoorzaam het klittenband vast. Ik moest het spelletje meespelen, dat was belangrijk.

Er klonk wat gestommel. De achterbank bewoog en een koude hand betastte mijn voorhoofd. Harde vingertoppen duwden door de band heen tegen mijn ogen. ‘Even controleren of ie goed zit,’ klonk Janita’s hese stem. Haar adem rook naar nicotine. ‘Zie je dit?’

‘Nee.’

‘En dit?’ Ik voelde een zuchtje wind langs mijn gezicht.

Ik schudde mijn hoofd.

‘Dan kunnen we verder.’ Ze stapte weer in en startte de auto. ‘Door, houd jij haar in de gaten? We moeten zeker weten dat ze niet aan die doek zit.’

Toen we, na wat voelde als een paar minuten, voor de tweede keer stopten, hoorde ik dat de twee voorportieren tegelijk werden geopend. Janita’s laarzen tikten op de straat, gevolgd door het geluid van mijn eigen deur die openging.

‘Kom je mee?’ Janita pakte me bij mijn schouder en hielp me met uitstappen.

Ik zag helemaal niets. Geen schaduwen. Niets anders dan volslagen donkerte en ik bedwong de neiging om als een blinde mijn armen voor me uit te strekken.

Ergens achter me klonk het geluid van de kofferbak die met een klap werd dichtgegooid. ‘Tering,’ riep Dora uit. ‘Wat is die tas zwaar!’

Janita klakte met haar tong. ‘Schiets nou maar op.’

De capuchon werd over mijn hoofd getrokken en met Janita’s grote hand stevig om mijn arm geklemd liep ik mee. Waar we ook waren, het was er stil en verlaten en het rook mossig. Na een paar meter stonden we stil en hoorde ik het geluid van metaal op metaal en een hek dat openging. Hierna liepen we verder, en ik voelde hoe de stoep overging in een grindpad. De kleine steentjes knerpten onder onze laarzen en nadat we enkele tientallen

meters gelopen hadden, verkondigde Dora: 'Hier moet het ergens zijn.'

'Ergens?' Janita liet mijn arm los. 'Ik dacht dat jij precies wist waar het was? Ik heb geen zin om dit hele park rond te lopen, hoor.'

Park. We waren dus in een park. Ondanks mijn blinddoek draaide ik mijn hoofd van links naar rechts in de hoop iets, al was het maar een schim, te kunnen onderscheiden. Maar ik zag nog steeds niets.

'We zijn er bijna,' klonk Dora. We liepen nog een paar stappen en toen klonk er een triomfantelijke uitroep. 'Hier! Ik zei het toch?'

Ik hoorde Janita een paar stappen bij me vandaan lopen. 'Snel aan de slag dan. Je weet nooit of er ergens camera's hangen.' Ze liep weer naar mij en controleerde of mijn blinddoek nog goed zat. 'Jij blijft hier staan en je laat je doek om tot wij zeggen dat ie af mag, begrepen?'

Ik hoorde de plastic zak ritselen. 'Ik hoop dat het ons hiermee gaat lukken,' merkte Dora op. 'Want dat ding ziet er behoorlijk zwaar uit.'

'Heb je mijn armen soms nooit gezien?' Janita lachte. 'Geloof me, we krijgen hem wel los.'

Ik rilde in mijn dikke trui. Het lange stilstaan in de herfstige avondlucht had me koud gemaakt, mijn hoofd was draaierig van het niet-zien en ik had geen idee hoeveel tijd er inmiddels verstreken was. Ergens naast me had ik Dora en Janita tekeer horen gaan, hadden er harde geluiden geklonken van metaal op steen, hadden ze gezucht van inspanning en was er een schep of iets dat daarop leek steeds opnieuw de grond ingegaan. Ook was er geboord, en ik begon het idee te krijgen dat ze met een of ander standbeeld bezig waren.

'Zo, je doek mag af.'

Eindelijk. Ik schoof de dikke lap omhoog en knipperde met mijn ogen. Dora en Janita stonden als twee grote donkere vlekken voor me, beiden nog steeds met hun capuchon op. Dora leunde op een grote schop en had een tevreden grijns op haar gezicht. Snel keek ik langs haar heen om te zien of ik herkende in welk park ik was en of...

O, god.

O, nee. Nee, nee. Nee.

Dit konden ze niet menen.

Janita grijnsde. 'Ben je zover?'

Ik keek naar beneden. Het standbeeld bleek een grote platte grafsteen te zijn die ze

hadden losgewrikt. Een diep en donker gat was zichtbaar, met daarin een houten kist. Mijn blik flitste van de hoop aarde bij Dora's voeten, waar de grote schep voldaan in stond uit te rusten, naar de kist in de grond. Langzaam, als in een nachtmerrie, keek ik naar wat er verder om me heen te zien was. Naar de grafstenen in de verte, de sobere kiezelpaden met lampjes aan weerszijden, de hoge grote bomen overal om ons heen.

‘Waarom zijn we hier?’ bracht ik uit.

‘Wat denk je?’ zei Dora. Ze rolde met haar ogen. ‘Jij gaat gezellig de nacht doorbrengen bij Bolle Willem.’

‘Wat?!’

‘Bolle Willem was lid van de Rotterdam Roustabouts,’ legde Janita uit. ‘Hij is negen maanden geleden doodgeschoten tijdens een confrontatie met een rivaliserende club. Omdat hij zo groot was is er voor hem destijds een extra grote kist gemaakt, waar jij met dat magere lijf van je ook nog wel bij past.’

‘Bij past?!’ Mijn stem sloeg over.

‘Eén nachtje lekker knus bij Bolle Willem in de kist, dan ben je daarna een volwaardige Tuscadero.’

Ook Janita knikte. ‘Even je strepen verdienen.’

Ik deed een stap naar achteren. Dit was niet echt. Ze wilden zien of ik het zou aandurven, dát was de ontgroening. Mijn moed werd getest en zodra ik liet zien dat ik niet bang was, zou ik geslaagd zijn.

Janita hurkte neer bij het gat en liet zich met beide voeten op de kist zakken. Ze had een schroevendraaier in haar hand en draaide snel en behendig één voor één de roestige schroeven van de kist los. Met grote ogen keek ik toe.

Janita stopte de schroevendraaier in de zak van haar zwarte capuchontrui en maakte een uitnodigend gebaar naar Dora. Haar vingers waren donker van de aarde. ‘Kom eens helpen met het deksel?’

Ook Dora liet zich in de diepe kuil zakken en lichtte, staand naast de kist, samen met Janita het deksel. Ze slaakte een luide kreet en met haar hand voor haar mond draaide ze haar gezicht weg. ‘Verdomme,’ bracht ze uit. ‘Waarom heb je niet iemand uitgezocht die al helemaal vergaan is?’

‘Hoe dan? Die spaanplaatkisten van tegenwoordig gaan hooguit een jaar mee, daarna vallen ze uit elkaar. En het hele plan was toch dat ze in de kist ging? Ik moest dus iemand zoeken die nog geen jaar –’

‘Maar kijk dan!’ Dora wees naar de kist.

‘Ja, wat had je dan verwacht? Dat er alleen maar een hoopje botten zou liggen? Zelfs bij mensen met een normaal postuur duurt dat wel een jaar of tien, hoor. En vet heeft extra lang nodig om te verteren, dus het is logisch dat Bolle Willem nog steeds... Bolle Willem is.’ Ze keek even en voegde er toen aan toe: ‘Alleen dan zonder vel. En misschien wat minder uit één stuk.’

‘Ik moet weg hier.’ Dora kokhalsde. Hijgend veegde ze met haar vieze hand langs haar mond en bruine modderstrepen waren zichtbaar op haar van walging vertrokken gezicht. ‘Sorry, Jan, maar dit kan ik niet.’

Janita vloekte luid. ‘Jij hoeft toch ook niet? Jezus, zeg, stel je niet zo aan.’

Met grote stappen liep Dora naar mij toe en duwde me in de richting van de kuil. ‘Ik breng er wel even een beetje tempo in. Franka, dit is Bolle Willem. Althans, wat er van hem over is. En jij kruipt nu naast hem, op hem, of hoe je het ook wilt, als je verdomme maar opschiet.’

Met samengeknepen ogen keek ik naar beneden, in de kist. Zwarte nette schoenen staken onder de wijde broekspijpen van een donker pak uit. Een pluk vochtig, bruinig haar plakte op een schedel en omlijste de grijzige stukken van wat ooit een gezicht geweest moest zijn. Twee openingen, oogkassen, besefte ik, lagen diep weggezonden in een kale ronde vlakke. Mijn benen trilden, maar de journalist in mij slaagde erin om rationeel te blijven. Wat we hier deden wat zwaar strafbaar en als ik eraan meewerkte, overtrad ook ik de wet. Aad had me verzekerd dat hij me zou beschermen en dat hij er, ongeacht de situatie waarin ik terecht kwam, voor zou zorgen dat mijn naam onbekend zou blijven. Maar toch. Kijk, het was heus niet zo dat ik een excuus zocht om hier onderuit te komen, maar ik ging het gewoon niet doen. Undercover reporter of niet, ook ik had mijn grenzen.

‘Bolle Willem zou getuige zijn op mijn bruiloft,’ vertelde Janita. Ze kwam bij ons staan en keek met een bijna tedere blik in haar ogen naar het stoffelijk overschot. ‘Hij had er speciaal dit pak voor aangeschaft. Maar hij heeft zijn nette kloffie nooit zelf kunnen aantrekken want drie dagen voor de bruiloft werd hij neergeschoten.’

‘Bolle Willem was Janita’s beste maatje.’ Dora was met haar rug naar de kist toe gaan staan en zelfs in het vale licht van de lantaarnpaaltjes om ons heen zag haar gezicht bleek. ‘Hij deed de ontgroeningen bij de Rotterdam Roustabouts en zijn methodes waren berucht. Hij zou het prachtig hebben gevonden als hij wist dat hij nu ons hielp hem daarin te overtreffen.’

Ik haalde diep adem om rustig te worden en vroeg zo kalm mogelijk: ‘Hebben jullie dit eerder gedaan?’

‘Nee, dit hebben we afgelopen weekend pas bedacht,’ zei Janita. ‘Het was Corries idee en ik vond het wel wat voor jou. Kijken of zo’n kantoorkutje echt ballen heeft, of alleen maar doet alsof.’

Ik zweeg.

‘Dus waar wacht je nog op?’ Janita pakte mijn arm. Met zijn drieën stonden we aan de rand van het gat. ‘Klim er maar in.’

Dora grijnsde haar scheve grijns. ‘Je bent toch niet bang, hé? Een echte Tuscadero kent geen angst.’

‘Moet jij nodig zeggen. Je staat nog erger te trillen dan ik.’

‘Dat is geen angst, kut! Ik vind dit gewoon ranzige shit.’

‘Luister, mop.’ Janita keek me doordringend aan. ‘Jij kruipt gewoon gezellig bij Bolle Willem in de kist, wij schroeven het deksel er weer op, en...’

‘Dan stik ik!’

Janita liep naar de plastic tas op de grond en haalde er een crèmekleurige pvc-buis uit. ‘Zie je dit? Hier kan je door ademen. Wij zorgen dat dit ding precies boven de grond uitsteekt, en in het deksel hebben we een gat geboord.’

Ik blikte naar de grote, zware grafsteen. ‘En die dan?’

‘Die leggen we een beetje schuin, precies genoeg zodat jouw luchtbuis erlangs kan.’

‘En hoe lang zijn jullie van plan mij hier te laten liggen?’

‘Daar kom je vanzelf achter. Hoe beter je nu meewerkt, hoe groter de kans dat jij voor middernacht lekker in je bedje ligt.’

Razendsnel rekende ik het uit. Het was al negen uur geweest, dus als ze hun belofte nakwamen dan zou ik hier maar twee uurtjes hoeven te liggen. En ook al riep alles in mij dat ik moest maken dat ik wegwam, ik moest ook beseffen dat ik dankzij deze reportage straks eindelijk kans maakte op die nieuwe functie die ik zo graag wilde. Dit zou een artikel worden waar mensen niet omheen konden, waar ze bij de koffiemachine op hun werk over in gesprek gingen, het zou waarschijnlijk zelfs het journaal halen. En ik zou degene zijn die de gruwelijkheden aan het licht had gebracht.

‘Wil je een full member worden, of niet?’ Janita kruiste haar brede armen voor haar borst. ‘Het is graag of niet, hoor.’

Ik keek naar de grijze grafsteen die naast ons lag. WILHELM JOHANNES DE WAARD. STERKER DOOR STRIJD. 8 JANUARI 1962 – 11 FEBRUARI 2014. Het ging maar om twee uur. Honderdtwintig minuten. Ik zou mijn ogen dichtdoen en me de ademhalingsoefeningen proberen te herinneren die ik had geleerd tijdens mijn yogareportage van vorige maand. Aan

iets anders proberen te denken. *The mind and the body don't always travel together.* Twee uur. Het zou niet langer duren dan op de motor naar de Ardennen crossen. En thuis zou ik onder de warme douche springen, me in mijn zachte badjas hullen en met een grote mok sterke thee naast me een reportage schrijven waar ze zelfs in het buitenland over zouden spreken.

‘Nou?’ klonk Dora ongeduldig. ‘We hebben niet de hele avond de tijd.’

‘Goed.’ Mijn stem klonk vast en ik drukte mijn bevende knieën ferm tegen elkaar.

‘Maar ik houd mijn telefoon bij me.’

Langzaam, met één been tegelijk, liet ik me in het gat zakken. De grond was vochtig en compact en daar stond ik, naast de kist. Ik zou er niet naar kijken, had ik me voorgenomen. En ik zou er ook niet te veel bij nadenken.

Knop om. Ik kon dit. Wat hier lag was gewoon onderdeel van de natuur. Het was niet anders dan een vergeten, rottende appel op het aanrecht of een dode meeuw in ontbinding op het strand. Ik moest vergeten dat deze restanten ooit een menselijk lichaam hadden gevormd. Ik moest simpelweg kalm blijven, in de kist gaan liggen en rustig de minuten tellen tot ze alle honderdtwintig voorbij waren. Ik kon dit echt.

‘Hup, kist in en liggen,’ droeg Dora me op. ‘Doe maar alsof je Sneeuwwitje bent.’

‘Die had een glazen kist, kut,’ zei Janita. Ze wendde zich tot mij. ‘Kom op, beentjes erin en hupsakee.’

Ik klemde mijn kaken stevig op elkaar om het klapperen van mijn kiezen tegen te gaan en tilde mijn rechterbeen op. Voorzichtig plaatste ik mijn voet op de bodem van de kist. Ik zorgde ervoor dat ik het stoffelijk overschot niet aanraakte, maar er was door het loslatende vel van alles naar buiten gesijpeld en het dunne hout was overal nat en plakkerig. Langzaam zette ik ook mijn andere voet neer, dankbaar voor mijn dikke motorlaarzen.

‘Schiet op mens,’ zei Dora. ‘Hoe eerder je ligt, hoe eerder we je er weer uithalen. Je bent je ellende nu alleen maar aan het rekken.’

Een zure, muffe lucht kwam me vanuit de kist tegemoet, en nog voordat ik mezelf eraan kon herinneren door mijn mond te ademen in plaats van door mijn neus kwam een hoeveelheid protesterend braaksel in een wilde stroom omhoog. Een zure golf spoelde uit mijn mond en spetterde over mijn laarzen en Bolle Willems nieuwe schoenen heen.

Dora kokhalsde weer. ‘Schiet verdomme op! Ik houd dit echt niet lang meer vol.’

Ondanks mijn eerdere voornemen keek ik, om te voorkomen dat ik bovenop Willems

gezicht zou gaan liggen, toch de kist in en... Sputtend kwam de volgende golf maaginhoud naar buiten. Trillend veegde ik mijn mond af.

Janita wierp me een minachtende blik toe. 'Stop maar, dit wordt niets. Corrie zei al dat we niet aan een dertiende lid moesten beginnen. Dertien is een ongeluksgetal, we moeten gewoon met zijn twaalfen blijven. Ik had nooit –'

'Maar ik wil een Tuscadero zijn! Echt, ik wil niets liever.'

Dora zuchtte luid.

'Mijn hele leven al heb ik het gevoel dat ik nergens bij hoor,' ging ik verder. 'Dat ik alleen ben, terwijl ik juist graag onderdeel van een groep uitmaak.'

'Dan ga je op ballet. Je hebt er de benen voor.' Janita grinnikte om haar eigen grap.

'Motorrijden is mijn passie. En als ik lid word van een motorclub zal ik me eindelijk compleet voelen, dat weet ik zeker. De afgelopen maanden met jullie waren voor mij alsof ik thuiskwam, alsof ik eindelijk familie had.'

Dat ik al een geweldige familie had verzwegen ik uiteraard. Het belangrijkste was nu dat ze me geloofden. Dat ik niet alles voor niets had gedaan.

'We zijn heus niet de enige vrouwelijke motorclub.' Janita stak een sigaret op. 'Ik denk dat de Tuscadero's gewoon te hoog gegrepen zijn voor jou. Ik bedoel, als je de ontgroening niet eens trekt.'

'Maar ik doe het toch?'

Janita en Dora wisselden een blik.

Ik rechtte mijn rug, verschoof mijn voeten zodat ze mijn laarzen wat steviger in de kist stonden, en liet me langzaam door mijn knieën zakken.

Ik had geen idee hoe lang ik hier al lag. Met dichtgeknepen ogen en ingehouden adem had ik me in de kist laten zakken, waarbij ik me tegen de zijkant had aangeporst om het contact met Bolle Willem zoveel mogelijk te vermijden, en ik had mijn nagels in mijn handpalmen gedrukt toen Dora en Janita het deksel teruglegden op de kist. De pvc-buis in mijn mond was sinds dat moment mijn enige verbinding met de buitenwereld en met diepe teugen had ik de vochtige avondlucht naar binnen gezogen terwijl er boven me een harde dreun klonk van wat waarschijnlijk de zware grafsteen was die eveneens werd teruggeschoven. Mijn zuurstofbuis trilde, maar werd gelukkig niet afgesloten. Ik had lucht. En over twee uurtjes zouden ze me weer komen halen.

Ik. Kon. Dit. Ik moest mezelf gewoon alvast onder de douche denken, de warme stralen voelen die mij zouden schoonspoelen, de oriëntaalse bloemengeur van mijn doucheschuim opsnuiven. Alles zolang ik maar niet dacht aan wat zich hier bij me in de kist bevond. En trouwens, al dacht ik er wel aan, hoe erg was het nou helemaal? Slagers stonden dagelijks in contact met dood vlees en die gingen daar ook niet aan onderdoor. De meest burgerlijke mens draaide zonder blikken of blozen een gehaktbal, kneedde het bloederige restant van een levend wezen, liet deeltjes ervan onder de nagels kruipen en at het uiteindelijk zelfs op. Slechts weinigen vonden dat schokkend of weerzinwekkend. Dus hoe anders was dit? Vlees was vlees en dat was alles wat hier bij me lag: vlees. Rottend vlees. Samen met wat botten, tanden en plukken haar. Maar waarom zou ik daar een probleem van maken? Er was buiten de horrorindustrie niets griezeligs aan een overleden wezen of deeltjes daarvan. Zombies bestonden niet. En ik zou indruk op Dora en Janita maken door straks volstrekt beheerst uit de kist te klimmen, mijn kleren af te kloppen en ze te feliciteren met hun nieuwste lid. Ik zou de komende twee uur doorstaan als de bikkelaar die ik was.

Ik moest eruit. Eruit!

Ik trapte met mijn laarzen tegen het voeteneind van de kist en kneep mijn neus dicht om de allesoverheersende stank niet meer te ruiken, maar mijn handen waren vochtig en plakkerig van de kleverige brei waar ik in lag en datzelfde spul spreidde zich nu uit over mijn neus. Met een ruk draaide ik mijn gezicht opzij, waardoor mijn capuchon van mijn hoofd schoof en mijn lange haar voor een deel in diezelfde lijksappen terecht kwam.

Ik gilte in de pvc-buis. Niemand hoorde me, natuurlijk. Ik was omringd door doden, overal om me heen waren slechts dode lichamen in kisten die net als ik onder de grond lagen. Bewegingloze lijken waarvan de grauwe huid losliet zoals bij Bolle Willem en waarvan de spieren en ingewanden een weke, plakkerige massa vormden die langzaam uiteensijpde.

O, god. O, god. Waar was ik aan begonnen? Hoe had ik hier ooit mee kunnen instemmen? Dit kon je geen ontgroening meer noemen, dit was absurd, dit ging echt veel en veel te ver! Hoe had ik kunnen denken dat die verdomde buitenlandse functie bij 24/7 deze vreselijke beproeving waard was? Waarom wilde ik zo graag uitblinken in mijn vak? Geen van mijn collega's zou zo ver zijn gegaan, dat wist ik zeker. En het was ook nog eens volledig donker hier in deze benauwde ruimte. Alles om me heen was zwart, alsof ik nog steeds geblinddoekt was. En...

Een druppel landde op mijn tong. En nog een. Mijn mond druppelde vol met water en

in een reflex trok ik mijn mond van de buis. De druppels vielen in mijn hals nu en ik besepte wat er aan de hand was: het was gaan regenen. Snel sloot ik mijn lippen terug om de buis en slikte. Ik zou het water moeten opvangen, allemaal, en opdrinken. Onder geen voorwaarde mocht ik toestaan dat het regenwater de kist in zou lopen en Bolle Willems weke, losgeraakte ledematen om me heen zouden gaan drijven, en... Ik hoestte van walging.

Nee. Genoeg nu. Ik moest dat soort vreselijke scenario's bewaren voor het stuk dat ik straks ging schrijven, en er niet nu aan denken. De luchtbuis vormde een minuscule opening: het zou dagen en misschien zelfs wel weken moeten regenen voordat de kist daadwerkelijk volstroomde. Ik moest dus gewoon rustig blijven en het hemelwater doorslikken tot Dora en Janita terug waren.

Maar waarom waren ze er nog niet? Die paar uur waren inmiddels toch wel voorbij? Dat moest wel. Ik was dan wel gestopt met het tellen van de seconden maar dat ik hier echt al heel erg lang lag wist ik zeker.

Wat als ze niet terugkwamen..? Wat als ze gelogen hadden en als de werkelijke ontgroening inhield dat ik hier de hele nacht moest liggen? En ik was volledig van hen afhankelijk, niemand anders wist dat ik hier was!

Met mijn vingers bewoog ik naar de zak van mijn spijkerbroek. Ik moest Cass bellen, dat was het! Ze moest me komen redden! Ik had lang genoeg gewacht en ik had inmiddels heus wel genoeg materiaal om het stuk te kunnen schrijven, het was absoluut niet nodig om hier nog langer te blijven liggen!

Terwijl ik mijn rechterbeen strekte om mijn telefoon zo soepel mogelijk omhoog te kunnen trekken, stootte de hak van mijn laars tegen de bodem van de kist en dit keer voelde ik de dunne houten planken licht bewegen. Ik duwde nog een keer, en weer bewoog het hout mee. Ik zou natuurlijk ook gewoon de kist kunnen intrappen. Had Dora zelf niet gezegd dat dit flinterdun hout was? Ja, maar dan? Ik lag meer dan een halve meter onder de grond, bedolven onder aarde. Als de kist nu instortte zou al die grond mij bedelven, misschien zou ik zelfs stikken. Het was geen optie.

Met trillende handen bracht ik mijn telefoon naar mijn gezicht en drukte erop. 23:51. Ik had gelijk gehad: dat stelletje motortuig had me inderdaad aan mijn lot overgelaten hier. Wanneer waren ze in godsnaam van plan me weer te komen opgraven? Nou, ze zouden in elk geval lelijk op hun neus kijken, want ik zou er niet meer zijn. *No, sir.*

Ik selecteerde Cassandra's nummer maar mijn iPhone gleed uit mijn bezwete handen en verdween in het niets van de duisternis. Fuck! Snel voelde ik naast me, prikte met mijn vingers in de plakkerige brij en slikte intussen nog steeds de regendruppels weg die op mijn

tong landden. Daar, hebbes. Ik klemde mijn vingers om mijn telefoon, die nu ook nat en klef aanvoelde, en bracht hem terug omhoog. Snel klikte ik Cassandra's nummer opnieuw aan en drukte hem tegen mijn oor. O god, er zat iets aan het toestel geplakt. Iets koude dat nu slijmerig langs mijn oor naar beneden gleed! Met mijn vrije hand wreef ik langs mijn hals, terwijl ik met ingehouden adem wachtte tot de verbinding tot stand kwam.

Niets. Ik lag in een kist naast een lijk en er kroop iets in mijn nek en mijn telefoon ging niet eens over! Mijn ogen vulden zich met tranen. Ik had mijn reportage moeten laten eindigen bij het gesprek op de begraafplaats. Elke lezer zou snappen dat ik niet daadwerkelijk in het graf was gaan liggen. In welke vlag van verstandsverbijstering had ik in godsnaam kunnen denken dat ik het wél moest doen?

Ik slikte een nieuwe slokje regenwater weg en het koude, kleverige stukje in mijn nek en gleed verder naar beneden, richting de opening van mijn trui. Het was een stukje Bolle Willem, ik wist het zeker. Met wilde bewegingen probeerde ik het te pakken te krijgen maar het glipte tussen mijn vingers door en gleed mijn trui in. Brakend trok ik wederom mijn mond van de buis. Hete tranen rolden over mijn wangen en ik ramde met mijn vuisten tegen het deksel boven mijn hoofd. Ik moest eruit. Eruit! Ik...

Mijn telefoon rinkelde. Even bevroor ik, niet in staat mijn oren te geloven. Toen drukten mijn vingers zo snel als ze konden de telefoon aan. 'Cassie?' riep ik.

'Fran! Waar ben je? Ik schrik me hier rot, man! Je laat mijn telefoon één seconde overgaan en daarna...'

Ik snikte.

'Fran?' Ze klonk gealarmeerd.

'Help me,' bracht ik uit. 'Ik weet niet hoe lang deze verbinding blijft, Cass, dus luister goed. Ik lig onder de grond, in een kist op een begraafplaats. Ik...'

'Wat?!'

'Dit is de ontgroening. Ik moet het hier uithouden tot ze me komen halen! Maar luister, ik weet niet welke begraafplaats het is. Kun jij opzoeken waar de negen maanden geleden overleden Wilhelm de Wa-'

'Fran? Fran! Je valt weg, ik versta je niet!'

'Cassie! Ik lig...' Maar de lijn viel dood. Vloekend drukte ik op mijn telefoon. 'Geen service', stond er in het scherm. Ik schreeuwde het uit.

Alle besef van tijd, en van wat dan ook, was ik kwijt. Leefde ik nog? Ik wist het niet. Misschien was ik wel dood maar dacht ik dat ik leefde. Misschien had iedereen die in zo'n kist lag wel het gevoel dat ze er onterecht in lagen. Misschien dacht Bolle Willem dat ook wel.

Een harde bonk dreunde boven mijn hoofd. En toen weer.

'Hier moet het zijn,' hoorde ik Cassandra hijgend zeggen. 'Kijk! Wilhelm de Waard.'

'Help!' gilte ik zo hard als ik kon door de buis. 'Cass! Hier ben ik, help!'

Ze slaakte een kreet. 'Ik hoor haar! Fran, we komen je redden!'

Een mannenstem bromde iets en er klonk het geluid van iets zwaars – de grafsteen! – wat werd weggeschoven. Het gebonk boven mijn hoofd nam toe, en ik besepte dat het het geluid van een schep was. Het kwam dichterbij, steeds dichterbij, en toen schoot met een ruk de pvc-buis uit mijn mond. Een felle lichtstraal priemde door het vrijgekomen gat naar binnen. Het deksel boven me werd weggeschoven en twee grote handen verschenen voor mijn gezicht. Ik keek omhoog. Cassandra stond achter me, aan de rand, waar ze met een zaklantaarn in de kist scheen. Naast me in de kuil stond Aad, met uitgestrekte armen. Bevend pakte ik zijn handen vast en liet me omhoog trekken.

In Cassandra's auto trilde ik nog steeds. Ik zat op de achterbank, gewikkeld in een warme deken van Cassandra's hond. 'Je had Senja mee moeten nemen,' merkte ik op en probeerde te lachen. 'Die had goed kunnen helpen met graven.'

Ze lachte niet. In de autospiegel zag ik de grimmige trek om haar mond. 'Je had wel dood kunnen zijn, Fran. Ik hoop echt dat die Tuscadero's hier niet mee wegkomen.'

'Ze zitten op het moment vast op het politiebureau,' vertelde Aad. Cass had mijn chef ingeschakeld om te helpen zoeken naar een onlangs overleden Wilhelm de Baard, zoals zij het had verstaan, zodat ze wist op welke begraafplaats ze moest zijn. Met Aads journalistieke hulpmiddelen had hij dat sneller kunnen achterhalen dan zij. 'Er is vanavond een inval in het clubhuis geweest en de hele bende zit in voorarrest.'

'Vandaar dat ze niet zijn teruggekomen.' Mijn stem was zwak en ik legde mijn hoofd tegen het raam van de auto. We reden de binnenstad van nachtelijk Rotterdam in en het was stil op straat. 'Ik vroeg me al af waarom ze...' Ik zweeg abrupt en fronsend keek ik naar mijn chef. 'Hoe weet jij dat eigenlijk?'

Hij keek over zijn schouder. 'Hoe weet ik wat?'

'Dat er vannacht een inval was in het clubhuis.'

‘O.’ Aad wreef met zijn vingers over zijn grijze baard. ‘Eh...’

Ik ging rechtop zitten en duwde de deken van me af. ‘En nu ik eraan terugdenk, vanmorgen waarschuwde je me voor Corrie. Hoe weet jij dat een van de Tuscadero's Corrie heet? Ik heb jou dat niet verteld.’

Mijn chef liet zijn hoofd hangen. Ook Cassandra keek hem aan nu. We naderden mijn straat en ze minderde vaart. Aad zweeg nog steeds.

Cassa parkeerde de auto voor mijn deur. ‘Wil je dat ik nog even met je mee naar boven ga, Fran?’

‘Nee. Ik ga douchen en daarna meteen aan het werk, ik wil dit stuk zo snel mogelijk af hebben zodat ik er daarna niet meer aan hoef te denken.’

Alle drie bleven we zitten, bewegingloos in de stilstaande auto. ‘Maar eerst wil ik van Aad horen hoe hij Corrie kent, en hoe hij wist van de inval.’

Aad draaide in zijn stoel en schraapte zijn keel en bekende: ‘Corrie is mijn ex.’

‘Wat?’ Even was ik stil. ‘Je bedoelt toch niet...’

‘Ja.’

Mijn god. Alles viel op zijn plek. Het verhaal van de Tuscadero's die Corrie's echtgenoot ontmand hadden en zijn penis in een envelop bij zijn minnares door de brievenbus hadden geduwd. Aad, die zo'n vreemd loopje had.

Langzaam kwam het hele verhaal eruit. Corrie, die jarenlang was vreemdgegaan met vrijwel alle leden van de Rotterdam Roustabouts. Aad, die op zijn beurt verliefd was geworden op Miranda, de vrouw die 's ochtends het kantoor van 24/7 schoonmaakte. Die ene, romantische nacht die ze samen hadden beleefd toen Corrie weer eens bij een van haar bikervriendjes bleef slapen maar die helaas eerder thuiskwam dan verwacht en Aad met Miranda in bed had aangetroffen. De drie Tuscadero's die de volgende avond met een groot vleesmes in Aads slaapkamer hadden gestaan.

‘En ik had ze moeten aangeven, maar ik wilde Miranda beschermen,’ zei hij zacht. ‘Ik wilde niet dat ze haar iets zouden aandoen, dus zweeg ik.’

‘En dit is je wraak,’ constateerde Cassandra. ‘Een onthullend artikel over de Tuscadero's. Maar waarom die inval?’

‘Ik heb de politie getipt om daar te gaan kijken, want ik maakte me steeds meer zorgen over de ontgroening en wat ze Franka zouden aandoen. Ik wist van toen ik nog met Corrie was dat er genoeg wapens in het clubhuis te vinden waren dus ik was er zeker van dat de hele bende opgepakt zou worden en dat de ontgroening dan dus niet door zou gaan. Maar helaas kwam de politie later dan ik dacht, en...’

‘En lag ik al in de kist.’ Ik sloeg met mijn vuist op de bank. ‘Verdomme, Aad. Waarom was je niet gewoon eerlijk tegen me? Je hebt mij gebruikt om wraak te nemen!’

‘Het spijt me.’

Hoofdschuddend opende ik het portier en stapte uit. ‘Ik bel je morgen, Cassie. Bedankt voor alles.’

‘Franka?’ Ook Aad was uitgestapt en liep met zijn kenmerkende moeizame tred om de auto heen. ‘Luister, het spijt me echt. Ik had dit anders moeten aanpakken.’

‘Ja.’

‘Maar toen jij met het idee kwam om je bij hun aan te sluiten en er een inside story over te schrijven... Ik zag gewoon een kans om de rekening te vereffenen.’

Ik kruiste mijn armen voor mijn borst. Het zwarte sweatshirt had ik op de begraafplaats achtergelaten, maar het voelde alsof de lijkgeur niet alleen in mijn kleren maar ook in mij was getrokken. ‘En mijn rekening met jou?’

‘Hoe bedoel je?’

Koeltjes keek ik hem aan. ‘Ik bedoel dat ik mijn deel van de afspraak nakom en er voor zorg dat jij het beloofde stuk morgenochtend in je inbox hebt. Maar ik verwacht daarna van jou te horen dat ik de functie in New York krijg.’

Om me heen zochten passagiers druk hun plek. Ik was als een van de eersten aan boord gegaan en zat in mijn stoel naast het gangpad, waar ik de weekendeditie van *24/7* opensloeg die ik op het vliegveld had gekocht.

Terwijl ik naar pagina 16 bladerde voelde ik mezelf glimlachen bij het vooruitzicht over acht uur eindelijk in New York te zijn. Een nieuwe uitdaging als buitenlandse correspondent en columnist lag in het verschiet. Voor me waren mensen druk bezig hun handbagage in de *overhead compartments* te proppen. Ik leunde achterover en sloeg de juiste pagina open, waar een grote kleurenfoto van het clubhuis van de Tuscadero's de lezer tegemoet sprong. EEN ONDERGRONDSE NACHTMERRIE: *24/7*'s exclusieve inkijk in de lugubere ontgroeningspraktijken van Nederlands beruchtste motorchicks, stond erboven.

Een rilling trok over mijn rug bij de herinnering aan wat ik nog maar zo kort geleden had doorstaan.

Iemand stootte tegen mijn knie. Een diepe mannenstem mompelde een excuus en zei toen opgewekt: ‘Ah, 23B. Ik zit naast u, zie ik.’

Ik keek op. Een zwaarlijvige man van rond de vijftig stond in het gangpad en gebaarde

vrolijk naar de lege stoel naast me.

‘Ah, natuurlijk.’ Snel vouwde ik de krant dicht en stond op om hem langs te laten, waarbij zijn dikke buik tegen me aan schuurde.

Met een tevreden zucht liet hij zich in zijn stoel ploffen.

Ook ik ging weer zitten. De benen en armen van mijn medepassagier waren zo breed dat ze die van mij raakten en zijn ronde gezicht was nu al nat van transpiratie, maar ik glimlachte beleefd naar hem. Ik was op weg naar New York en niets zou mij van mijn stuk brengen.

Hij stak een vlezige hand uit. ‘Aangezien we de komende acht uur buren zijn, vind ik het wel gepast om mezelf voor te stellen, vind je ook niet?’

Ik nam zijn klamme hand aan en schudde hem vriendelijk. ‘Franka.’

‘Aangenaam, Franka. Ik heet Willem.’